

Vremenska spajalica

Kit, ta višemetarska preparirana lešina, krajnje neobična u beogradskom životinjskom i ljudskom svetu polovinom prošlog veka, imao je (siroma'), posthumno mnogobrojnu publiku koja ga je gledala, pipala, u nekakvom dvorištu u Ul. Krunskoj – Proleterskih brigade, a danas bi, kao vremenska spajalica, mogao da podseti na štošta.

Recimo, na fudbalski dramatični i na kraju pobednički obračun, godinu ranije, u Tampereu (Finska) sa Velikim, danas tako nam gasovodno - kreditno zbliženim Bratom; pa na doba kada smo jurili, vučeni parnjačama, sto km na sat kroz sremsku i slavonsku ravnicu, ka gradovima koji su pre Beograda imali tu sreću da vide kita, "i šire", i dalje, a samo s voznom kartom, ka Evropi; pa na onaj uvodni pasus Melvilovog "Mobi Dika" u kojem mladi junak te metaforične romančine, kaže kako, kad mu dođe da ljudima na ulici obara šešire s glava, i kad u duši počne da mu sipi novembarska kiša, i kad mu dođe da pođe za svakim sprovodom, on se tada ukrca na kitolovca, put dalekih mora... Elem, ako vam u Noći muzeja i danima pre i posle, padne na pamet da se vredno, godinama, radi na reanimaciji Narodnog muzeja, pa na tada još sveži finski pohod čuvenog olimpijskog tima (Beara, Stanković, Crnković, Čajkovski, Horvat, Boškov, Ognjanov, Mitić, Vukas, Bobek, Zebec), ili, dok se, kao Mile, klackate lajkovačkom i sl. nekom prugom, a tek ako vam dođe ono zbog čega bi se, poput Samuela, ukrcali na jedrenjak koji diže sidro... onda se setite kita u Beogradu.

Vladimir Stefanović, Beograd